

Cambres pròpies | Eva Armisen & Eva Piquer | Actualitzat el 04/01/2016 a les 02:11

Hauries hagut de

Prou saps que és massa fàcil concloure a posteriori que aquella tria va ser equivocada

Il·lustració: Eva Armisén

Hauries d'haver dit que no quan vas dir que sí. Hauries d'haver callat però vas voler tenir l'última paraula. No te n'hauries hagut de desprendre, d'aquell tresor per descobrir. Hauries d'haver estudiat una altra llicenciatura, hauries d'haver fet una altra feina, t'hauries hagut de quedar més temps al pis del carrer Seixanta, entre la Segona i la Tercera avingudes.

Ja hi som. T'aboques a un diccionari de verbs conjugats farcit de condicionals perfets i de perífrasis d'obligació que no podràs obeir mai. El cervell et projecta la pel·lícula del que hauria pogut passar si haguessis fet tot de coses que en algun moment pretèrit vas descartar, o que ni tan sols vas arribar a imaginar. I et veus a tu mateixa vivint una vida de mentida. Fas bona cara: és una farsa sense lleganyes ni retrets ni habitacions desendregades.

Té un punt de tortura, aquesta fugida enrere cap a una dimensió virtual. Però no te'n pots estar. Prou saps que és injust comparar una existència inexistent (i, doncs, impecable) amb una realitat descolorida i amb cicatrius. Prou saps que és massa fàcil concloure a posteriori que aquella tria va ser equivocada. Prou saps que hauries d'eradicar per sempre els hauries-hagut-de.

Hi ha decisions, per sort, que no et podries replantejar de cap manera, ni de broma. Decisions que et reconcilien amb la teva biografia estranya i, de rebot, amb l'origen de l'univers. Decisions que donen la raó a la veueta arrogant que et deixa anar veritats a cau d'orella. La que insisteix que, a la teva vida paral·lela, no se t'hi ha perdut res.

Eva Piquer